L’independentisme s’ha de preparar

written by Miquel Aguilar | 21 de març de 2016

Cada vegada que els líders del procés deixen clar el seu autonomisme irrecuperable, els independentistes haurien de somriure d’orella a orella. Cada vegada que els capitostos de la *història interminable* parlen de sobirania en comptes d’independència o de referèndum en comptes de DUI, els independentistes haurien d’aixecar la copa i brindar a la salut de Santa Llúcia. En comptes d’amargar-nos la vida absurdament i d’engegar a dida cada vergonyós eufemisme processista, els independentistes hauríem d’aprofitar per fer un recompte tranquil de les incongruències argumentals i nul·litats procedimentals que el sagrat procés ens ofereix diàriament i reconvertir-les en munició argumental per quan la funció acabi.

Perquè la funció acabarà en breu. Més aviat del que podem entreveure en aquest moment, aclaparats pel detestable nivell d’una obra insofrible. Des de l’inici del procés, el catalanisme autonomista *loser* ha venut tot el fum possible: pactes fiscals, simulacres de referèndum, estructures d’estat deconstruïdes i desconnexions recorregudes al TC espanyol. Els resultats han estat uns fracassos cada vegada més sonats i unes legislatures cada vegada més curtes. L’ultima carta s’està jugant ara i, en menys d’un trimestre de legislatura ja se n’entreveu el fracàs estratègic. Cosa que l’independentisme hauria de celebrar sense matisos.

Mentre el catalanisme mutat en processisme etern fracassa lamentablement, l’independentisme té un deure ineludible: preparar-se. Oblidar tota discussió insensata i contraproduent i centrar-se en construir una alternativa política creïble al processisme en fase terminal. L’independentisme realista ha de saber explicar-se millor del que ho ha fet fins ara. Ha de ser

contundent però amable, evocador i ambiciós. Ha de construir les estructures d'informació per arribar allà on encara no ha arribat, compartint espai amb el catalanisme moribund i derrotar-lo amb intel·ligència. Hi ha de fer quelcom encara més difícil encara: ha de saber comunicar amb encert una idea de victòria a un públic manipulat i maltractat que no voldrà sentir a parlar de nous invents, que seran atacats per processistes i acòlits.

El *Junts Pel Si* definitiu, el real, l'independentista practicant, la formació que portarà aquest país a la independència, haurà de superar la gran derrota que l'ultima carta de l'autonomisme haurà generat en aquest país i haurà de revertir i combatre amb idees atractives tots els eufemismes i falsedats que la gent s'haurà hagut d'empassar.

L'independentisme ha d'abstraure's de la teatralitat del procés per copsar-ne l'autentica realitat. La present legislatura serà la més curta de totes. El processisme posarà mil excuses, culparà l'estat dels espanyols del seu fracàs, intentarà ridiculitzar l'independentisme real i utilitzarà tots els canals al seu abast per vendre's altre cop com l'únic capaç i seriós per *aixecar* Catalunya. Per això els independentistes hauran d'estar preparats, aprendre dels errors del passat i fer, aquesta vegada, el que estan cridats a fer quan l'hora sigui arribada.